

“AJUTINE VÕIB OLLA OSA TULEVIKUST, KUID MIS VEEL OLULISEM – AJUTINE ON OSA OLEVIKUST.”

– intervjuu Hella Hernbergiga

Lühiealisus, ajutisus, taktikalitus on olulised märksõnad kaasaegses arhitektuuris ja planeerimises. Täenduslike ruumide loomisel, tähelepanu tõmbamisel ja tänavaruumi elavamiseks kasutatakse kultuurilisteks eesmärkideks aina enam ajutisi algatusi. Helsingi, mida on pigem peetud ülereguleeritud Põhjamaa linnaks, on täna üks rikkamaid linnu linnaaktivismi ja loominguksperimentide poolest avalikus ruumis. Üheks heaks näiteks on maailma disainipealinna programmi raames ehitatud ja mehitatud Paviljonki paviljon.

Paviljonki oli kõigile avatud ruum Soome arhitektuurimuseumi ja disainimuseumi õuealal, mis promotsiooni eesmärgiga kaasasid arhitektuuri ja disaini, pakkus Demose mõttekoja kureeritud kultuuriprogrammi ning uuendusliku soome köögi paremaid palu. Varjualuse kujundasid Aalto ülikooli puidukursuse tudengid, keda juhendas Pyry-Pekka Kantonen. Nüüd, mil paviljoni programm läbi, võime heita pilgu sellele, mis juhtus ja mis jäi alles, et tagantjärele hinnata, milline mõju on ajutistel lahendustel linnale. Kohalikku perspektiivi jagab U toimetusele raamatu “Helsinki Beyond Dreams” toimetaja, arhitekt ja disainer Hella Hernberg.

Mainin kohe alguses ära, et ma ei ole maailma disainipealinna organisatsiooni ega Paviljonki esindaja, seega ma ei saa nende eest sõna võtta, vaid väljendan oma arvamust Paviljonki ja selle kasutajate kohta. Mina ise olen maailma disainipealinna projektiga seotud kui sõltumatu ettevõtja, disainer ja linnaelanik ning oleksin oma projekti ellu viinud ka maailma disainipealinna programmita.

Kuidas paberile kirja pandud idee linnas elama hakkab?

Minu raamatus “Helsinki Beyond Dreams” esindatud **ideed ei sünni paberil** vaid pigem **inimeste omavahelises suhtluses** ja loovate inimeste **koostegutsel**. Lennukad ideed sünnivad kergelt, kuid elluviimine päris nii lihtne ei ole. Arvan, et tähtis on omada visiooni, olla järjekindel ja uskuda oma eesmärkidesse ning leida viise oma eesmärgini jõudmiseks, trotsides kõiki takistusi, mis teele satuvad.

Paviljonki täitis teatud lünka mitmel moel: see avas ühe parkimisplatsi potentsiaali, ning täitis selle avause tegevustega, mis poleks ehk muidu sisseseatud kohata toimunud. Leian, et programm oli väga targalt kavandatud, kombineerides väga erinevaid tegevusi (joogast ja käsitöötubadest kontsertide ja seminarideni) erinevale publikule, mistõttu loodi nagu iseenesest keskkond, kus erinevad inimesed kohtuvad ja tegutsevad. Paviljonki oli konseptsioonilt pelgalt raamistik, kuhu igaüks

INTERVJUU

sai midagi välja pakkuda, ja pakutust kujunes välja Paviljonki programm. Koha edule aitas kaasa see, et tegu oli väga kena ja hästi kujundatud rajatisega, millest sai juba **omaette vaatamisväärsus**.

Kas ajutised lahendused kujundavad tulevikku?

Ajutine võib olla osa tulevikust, kuid ma usun, et palju olulisemana on ajutine osa olevikust. Ajutised lahendused sünnivad otseses reaktsioonis olemasoleva olukorraga ja sellest tuleb nende võlu ja jõud. Ent ajutisi lahendusi saab planeerida sisse ka pikemaajalisse planeerimisprotsessi, mis teeb muidu kange süsteemi **paindlikumaks**. Samuti võib selliseid lahendusi käsitleda vahendina testimaks ja arendamiseks tulevikuideid mitte nii tõsiselt kui läbi tavapärase planeerimispraktikate, ja see omakorda sünnitab uusi võimalusi.

Mis juhtub kui programm läbi saab?

Helsingis toimub igas linnaosas midagi, Paviljonki polnud ainuke toimumis- ja kohtumispaik. Võibolla aitas maailma disainipealinn oma rikkaliku programmiga inimestel uudsel viisil **oma linna potentsiaali avastada** ja mõista seda, et nad saavad ise luua täpselt sellise linna, kus nad elada soovivad. Usun, et Paviljonki oli selleks oluline areen, kuid **aktiivse kodanikkonna** juured on palju sügavamal kui maailma disainipealinnas.

Fotod: Keiti Kljavin

VEEL PAVILIONKI KOHTA: www.issuu.com/wdchelsinki2012/docs/paviljonki/1

